PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 476 | Barcelona, 11 d'abril de 1977 | Preu: 15 pessetes

UNA FITA HISTÒRICA

JA SOM LEGALS!

Ja som legals! Ho és, des de dissabte 9 d'abril, el Partit Comunista d'Espanya, i ho serà des de demà mateix, dimarts, el PSUC, si es confirmen —com esperem— les informacions que ens arriben.

És una decisió transcendental, la passa més important feta fins ara en el procés democratitzador, la pedra de toc de la reforma política, la prova de foc del govern del president Suárez. És una conquesta històrica de la causa de la llibertat. Una conquesta de tot el poble i de les forces polítiques que el representen, de tots aquells que hem cregut i creiem que la llibertat és indivisible.

És una victòria de la democràcia, de tots els demòcrates, de la qual només els nostàlgics de la guerra civil, els enemics de la reconciliació poden sentirse'n decebuts. I de la qual els comunistes, amb tots els demòcrates, ens en felicitem. Amb l'alegria de veure compensats els nostres sacrificis, els nostres esforços, la nostra acció conseqüent per la llibertat. Amb la satisfacció que ens dóna la convicció que el sentit comú i l'interès de la immensa majoria s'han imposat per damunt les minories irresponsables.

La nostra legalització, la legalització dels comunistes, era una qüestió decisiva per a totes les forces democràtiques del país. Sense els comunistes legalitzats no era possible un procés democràtic autèntic ni eleccions lliures. ¿Quina força política democràtica hagués pogut concórrer dignament a una farsa electoral? ¿Quina legitimitat haurien obtingut les forces que, malgrat la il.legalitat dels comunistes, hi haguessin participat?

La legalització dels comunistes era una qüestió decisiva per al futur d'Espanya i de Catalunya. ¿Com fóra possible l'estabilització democràtica sense els comunistes? ¿Com fóra possible, sense els comunistes, de resoldre la crisi econòmica, cada cop més greu, que pateix el país?

Era una qüestió decisiva per al mateix govern, que necessitava i necessita fer creïble el propi projecte de reforma a través d'un procés electoral que reconegui unes condicions mínimes de llibertat. Un "test" que comprometia no solament el president Suárez i els seus ministres sinó les més altes institucions espanyoles. I que el govern havia d'afrontar sense més dilacions.

Ara cal esperar i exigir del govern la legalització de tots els partits sense exclusions i la llibertat sindical, l'exercici de totes les llibertats polítiques sense més entrebancs ni discriminacions. I la llibertat de tots els presos polítics. Només així les eleccions de juny podran ser eleccions autènticament lliures.

Guanyar unes eleccions lliures continua essent la nostra tasca. Una tasca que afrontarem, ara ja legals, com hem fet des de la clandestinitat forçada o la il.legalitat excloent i discriminatòria: amb fermesa i responsabilitat. Apel.lant al poble i acatant la seva decisió sobirana.

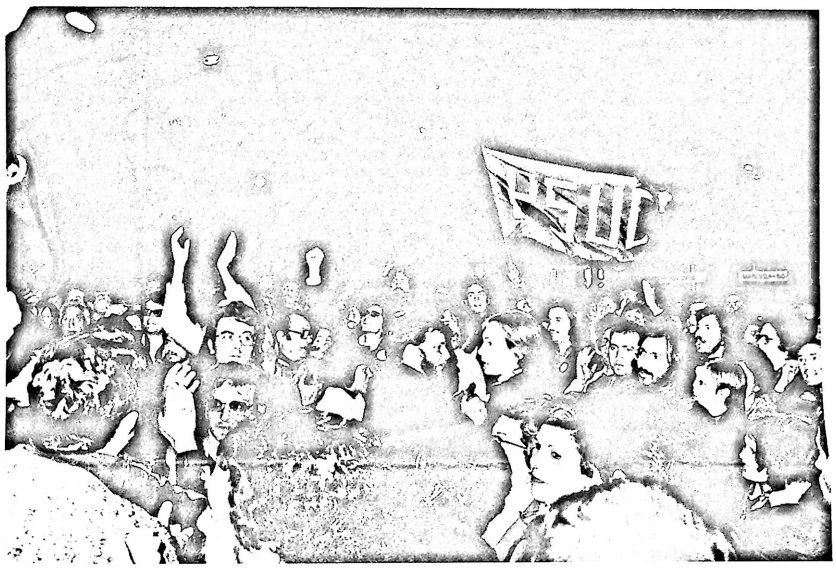

"Ens han legalitzat perquè ens ho hem guanyat"

Les Rambles, una festa

Milers de comunistes exterioritzen la seva joia

A tres quarts de deu de la nit de dissabte dia 9, fonts oficials comunicaven a "Cifra" la legalització del Partit Comunista d'Espanya. La segona edició del "telediario" i el diari parlat de Ràdio Barcelona recollien la notícia.

Alguns mitjans informatius trucaven a l'oficina de premsa del PSUC sense èxit: molta gent era de vacances. Tot i així, al voltant de les onze de la nit començaren a formar-se grups de gent a Canaletes. Banderes amb la falç i el martell, xampany, crits... Poc a poc, la concentració anà adquirint dimensions importants i s'anà expandint. Venda de "Treball", repartiment de pegatines amb el "ja soc legal" i l'emblema del PSUC, de caixes de llumins i tríptics... Amunt i avall de la Rambla, el grup anà recollint gent, militants, amics, simpatitzants i fins i tot membres d'altres organitzacions que s'afegien a la marxa.

"Ya te lo decía yo, que estarían todos en las Ramblas", "això només passa una vegada cada quarant anys"... **Arribaven militants de tots els indrets de Barcelona. Fins i tot arribà un grup del Baix Llobregat. I els taxistes! Taxis amb banderes i tels taxistes treient els punys per la finestreta, feien sonar els clàxons. Els taps de xampany volaven. La marxa cada cop era més llarga: molta gent s'hi sumava, d'altra aplaudia, tothom rebia la propaganda... I crits ben forts:** *"Ja som legals, ho hem imposat", "Sí, sí, sí, Dolores a Madrid", "Visca, visca, visca el Partit Comunista", "El pueblo unido jamás será vencido", "legalització de tots els partits", "amnistia total", "PSUC, PSUC", "Se sent, el PSUC està present"...*

Efectius de la Força Pública feren aparició al cap d'una estona. Alguns companys dialogaren amb ells. La policia digué que mentre la gent anés pel centre de les Rambles i no aturés el tràfic, doncs que endavant.

Passa a la pàgina següent

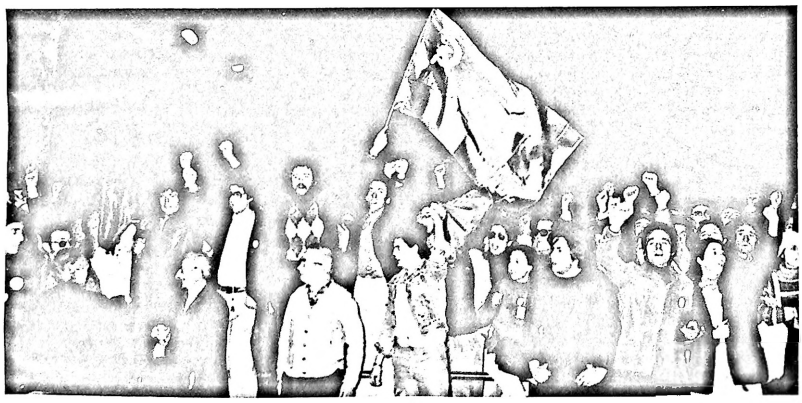

Milers de comunistes, diumenge, a les Rambles: Una victòria transcendental de tots els demòcrates (Fotos J.S.)

Eren incomptables els manifestants que lluien aquest adhesiu, amb legítim orgull

Les Rambles, una festa

Ve de la pàgina anterior

La marxa va adquirir les seves dimensions més grans al volt de la una de la matinada. Companys de totes les edats, militants històrics, joventuts comunistes... Els membres de la direcció presents (vàrem veure Gutiérrez Díaz, Solé-Tura, Jordi Cunill, Rodríguez Rovira, Anna Gonzàlez, Pilar Brabo, del PCE...) rebien abraçades pels quatre cantons. Un cop i un altre s'entonava "La Internacional" i "Els Segadors". Cap al final de la manifestació espontània, el company Gutiérrez Díaz, del Comitè Executiu, damunt de la font de Canaletes, hagué d'improvisar un breu míting. Amb el puny clos, emocionat, el company Antoni Gutiérrez va parlar de la importància d'aquelles hores, del significat polític de la legalització, d'empènyer la legalitat fins que abasti tothom...

Alguns companys de la UGT, assistents a un Congrés a Barcelona, aplaudiren la marxa dels comunistes. Cap a les dues, la policia es dirigí al cap de la marxa i va dir que havien rebut ordres que s'acabés ja. Dispersió pacífica i més xampany als bars que restaven oberts. Als locals del Comitè de Barcelona del PSUC, al carrer de Santa Anna, la senyera i la falç i el martell al balcó donaven fe de vida de la seu dels comunistes. *"Mira tío, si los teníamos ahí enfrente!"*, comentava un barman del carrer de Santa Anna. Es clar que hi érem. *"Fa quaranta anys que hi som"*, com contestava un company a algú que li deia, *"miri, ara vostès també podran ser-hi"*.

DIUMENGE AL VESPRE

"A les vuit a Canaletes". No era una consigna, sinó una actitud espontània. I, efectivament, l'endemà a les vuit del vespre, Canaletes tornava a ser una illa comunista. Alguns milers de militants i amics enfilaven les Rambles avall tot exterioritzant l'alegria per la victòria, el *"ja som legals, ho hem imposat"*. Diferents grups s'anirien afegint a la marxa. Altre cop, banderes amb la falç i el martell, crits i, sobretot, gent, molta gent. La manifestació baixà per les Rambles fins al carrer Fernando, ple de gom a gom gairebé d'ample i de llarg. En arribar a la Plaça de Sant Jaume es cantà "Els Segadors" i "La Internacional", i després, novament cap a Canaletes. Al pas de la marxa, aplaudiments i gent i gent sumant-s'hi. Cada cop més. Els clàxons dels cotxes saludaven i un auto-megàfon del Partit donava voltes a les Rambles anunciant la legalització dels comunistes, amb "L'Estaca" i "La Internacional" a tota pastilla.

Finalment, fou Jordi Solé-Tura qui dirigí la paraula als companys, altre cop des de la font de Canaletes. Després de dues hores, la manifestació es dissolgué amb naturalitat i els altaveus demanaven que el que havien viscut les Rambles es fes present als diferents indrets de Catalunya.

La venda de "Treball" —existències esgotades, es va haver de recórrer a exemplars endarrerits—, de pegatines i de material del Partit, la presència massiva de militants i simpatitzants al carrer, demostraren, un cop més i amb contundència, la voluntat de presència pública i l'espai polític i arrelament dels comunistes a Catalunya.

Però, tot i que la concentració de Canaletes fou la demostració més espectacular de la joia dels comunistes per la legalització, no va ser, ni de bon tros, l'única. Als barris de Barcelona i als pobles i ciutats catalanes es van celebrar multitud de festes. Cercaviles amb caravanes d'automòbils,concentracions, marxes, reunions populars als locals del partit, celebracions a restaurants, mil maneres diverses d'expressar la nostra satisfacció perquè *"ja som legals"*.

ANTONI B.

Banderes roges sota la llum dels fanals de Canaletes (Fotos J.S.)

SOBRE LA LEGALITZACIÓ DEL PCE

Tres opinions

L'endemà de conèixer la notícia de la legalització del Partit Comunista d'Espanya, hem parlat amb Antoni Gutiérrez Díaz, membre del Comitè Executiu del PSUC i del PCE, el qual ens ha fet les següents manifestacions:

La legalització del Partit Comunista d'Espanya significa, en certa manera, la legalització del PSUC, no solament per la nostra plena identificació amb el partit germà sinó perquè és la mostra més incontrovertible de la nostra immediata legalització.

El crit de dissabte a la nit a les Rambles, "Ens han legalitzat perquè ens ho hem guanyat", sintetitza el significat d'un fet que representa una victòria de la llarga trajectòria de lluita del partit i, per tant, de la classe obrera. Es també un triomf de totes les forces democràtiques. Un pas endavant molt seriós en la recuperació de les llibertats.

Al mateix temps, la legalització del PCE és l'expressió d'una actitud intel.ligent del govern, actitud que l'hauria de portar a fer realitat el clam popular per l'amnistia total, per la llibertat sense exclusions i per l'adopció de mesures concretes que permetin la recuperació de l'autonomia de Catalunya.

La joia que ens envaeix no ens impedeix, però, de recordar els problemes que tenim plantejats, com és ara el de la vaga dels treballadors de la construcció, ni que el combat democràtic emprès demana continuar eixamplant les vies de la normalització democràtica, la mobilització constant de les masses populars, la consecució del pacte constitucional que pot trobar una expressió concreta en la candidatura única per al Senat de les forces democràtiques catalanes.

JOAN SENENT JOSA

Resten batalles

"La legalització del PCE em sembla una important batalla guanyada per la classe obrera i el poble treballador. Resten encara, però, altres batalles per guanyar. Tant pel que fa a la legalització de partits obrers, com ara el nou Partit del Treball d'Espanya —resultat de la fusió del PTE i del PCU— com pel que fa al manteniment de la pròpia legalitat democràtica ja que, com sabem, en una democràcia burgesa, és sovint qüestionada pels poders existents."

LLUIS MARIA XIRINACS

El PCE ha donat exemple

Diumenge de Pàsqua al matí. Fa molt fred, al carrer Entença, davant de la Model. Amb en Lluís Maria Xirinacs, un grup d'amics incondicionals... i una parella de joves comunistes mallorquins, que s'han posat a botar d'alegria en el moment de saber la nova. En Xirinacs ens diu:

"La legalització del Partit Comunista és el resultat d'exercir la llibertat, d'ocupar la llibertat. Davant de la voluntat resoluda d ser lliure, tant si es tracta d'una persona, d'un partit o d'una comunitat nacional, qui vulgui, obtindrà. Crec que el PCE ens ha donat a tots un exemple de com es lluita quan es vol una cosa. Tant de bo que arribi aviat la resta: l'amnistia, la legalització de tots els partits, la llibertat sindical."

UN CLAM I UNA NECESSITAT, ENCARA

L'amnistia ara mateix

Setmana rera setmana, la lluita per l'amnistia es mostra d'una manera diferent i nova. Divuit presos bascos de les presons de Burgos, Basauri i Zamora s'han declarat en vaga de fam per protestar contra les limitacions del "decret de gràcia" i contra els retards en les escarceracions.

Mentrestant, a Sant Sebastià, a quatre barris, unes dues-centes persones es tancaven també en vaga de la fam per demanar l'amnistia total i les llibertats democràtiques.

L'amnistia total, sense exclusions, un dels punts de l'Assemblea de Catalunya, continua essent una aspiració de la majoria. Que hem de continuar exigint, tots i alhora.

treball

REDACTORS
I
COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), **Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan.** Corresponsals: **Magda Ballester, Josep Quintanas, Carles Teixidor, Toni Serra, Enric Juliana.** Confecció: **Jaume Ribé.**

Director: **Joan Busquet**

Front popular o Front democràtic

Estem sortint, amb moltes dificultats i amb força entrebancs, d'una dictadura que ha durat quaranta anys i que alguns voldrien que durés sempre. Després d'aquesta llarga etapa sense ni un bri de llibertat, no és pas fàcil infantar la democràcia. No és una tasca planera, ni de bon tros. Es, però, la tasca que hem de fer, que tenim l'obligació d'acomplir. Per tal de reeixir-hi, hem de posar-hi els cinc sentits i veure les coses tal com són. Sortosament, hi ha a Espanya una majoria que vol la democràcia i una minoria, molt minoria, que voldria tornar enrere, tornar a la dictadura. Tots els qui volen la democràcia no la volen pas amb la mateixa finalitat; això és prou clar i no cal explicar-ho. Les opcions i les perspectives són diferents i fins i tot oposades entre elles. Però hi ha un objectiu comú. És construir un sistema democràtic que permeti, després, lluitar per les perspectives i opcions de cadascú.

És per això que, en un vast panorama de forces polítiques, tant de dreta, com de centre i d'esquerra, hi ha una coincidència, mirant a les properes eleccions. La coincidència de voler que les corts que en surtin siguin unes corts constituents. Tots els esforços, de tots, han de fer cap, doncs, a aconseguir-ho. I això no vol pas dir que ningú renuncii a la seva pròpia identitat, als seus propis objectius, al seu propi programa, a defensar els interessos d'unes classes determinades. Nosaltres no hi renunciem pas.

En la confusió que regna ara, quan estem abocats a les primeres eleccions després de quaranta anys de dictadura, escoltem sovint aquesta pregunta: Per què els comunistes no propugnen una forta aliança electoral d'esquerres?

La pregunta neix d'una idea que no s'adiu amb les circumstàncies d'avui i d'aquí, amb les condicions en què es faran aquestes eleccions. És clar que la unió fa la força, que els partits d'esquerra, aplegats en un front comú, tenen unes possibilitats infinitament més grans de vèncer la dreta, en unes eleccions, que no pas si van cadascun per la seva banda. Però és que ara la contesa electoral no és entre l'esquerra i la dreta. Les coses no es plantegen així. La tria és entre obrir el camí a la democràcia o no obrir-lo. Qui cal batre, en aquestes eleccions, són els qui volen alçar murs en aquest camí.

Ens preguntaran, encara: Però és que una aliança electoral d'esquerres impediria marxar xap a la democràcia? Doncs, sí. Perquè menaria a una pugna entre les forces democràtiques de dreta i les d'esquerra; dividiria i oposaria les forces democràtiques quan encara no hi ha democràcia, quan el que cal és conquerir unes institucions democràtiques que no tenim. Afavoriria, per tant, els enemics de la sobirania del poble, els qui voldrien ressucitar el mort de Cuelgamuros.

No és una aliança d'esquerra allò que correspon, sinó una altra cosa, que els comunistes ja hem proposat a tots els partits democràtics: el pacte constitucional. Un acord perquè les corts que surtin de les eleccions elaborin un projecte de constitució democràtica i una llei electoral, i es dissolguin tot seguit.

I després, el poble decidirà. Aquest és el projecte que interessa la majoria i, més que ningú, interessa els partits d'esquerra, els treballadors, les capes populars, els qui més han patit amb la dictadura, que són els qui més necessiten la democràcia.

ENRIC VIVES

A frec de la legalització

El dret al comunisme

El Partit Comunista d'Espanya ha estat legalitzat. El comunisme com a opció política ha assolit, per primera vegada des de fa quaranta anys, un status legal. Aquest és un fenomen cabdal per al futur de la democràcia i el socialisme a l'Estat espanyol.

La legalització dels partits comunistes pot semblar un fet formal, de pur tràmit jurídic. És cert que el dret al comunisme, la legalitat, és, com tot dret, una formalitat que tindrà un contingut o un altre segons qui o com la utilitzi. És cert que el Dret és un instrument al servei dels interessos dominants. Però també és cert, és certíssim, que la legalització del comunisme en l'actual context polític a l'Estat espanyol representa una conquesta democràtica, una imposició de les forces democràtiques que estan lluitant per transformar un sistema autoritari en una democràcia plena.

Aquest és un dels fets més importants per adonar-nos que estem conquerint progressivament allò per què durant tant de temps hem maldat en els programes de ruptura democràtica. La Reforma, dins les coordenades de l'herència del franquisme, en reconèixer el Partit Comunista tanca, a nivell legal, un llarg parèntesi de repressió i combat contra el comunisme. Per la Reforma, ara el comunisme és una opció formalment tan vàlida com les altres; és per això que el combat haurà de continuar, però sota unes condicions molt més avantatjoses per a nosaltres.

Per nosaltres, comunistes, la legalització representa una conquesta essencial, tant pel que fa a la nostra història com pel que fa als nostres objectius. Avui podem contemplar amb perspectiva històrica tants anys de combat per la democràcia, els morts, empresonats o exiliats, la gran tasca dels companys que lluitaren per arribar a restablir els drets del poble i continuar el combat cap al socialisme.

Pel que fa als nostres objectius, la legalitat és la forma més escaient de presentar-nos com a partit, com a partit de lluita, com a partit d'alternativa de govern.

El partit comunista representa sectors importants de la classe obrera i de les altres classes populars. L'opció del nostre partit pertany a sectors molt amples a la base de la societat, que no podien ser marginats del joc democràtic perquè la seva marginació hauria representat la marginació de la democràcia. Tots aquests sectors reconeixen la legitimitat del partit comunista perquè se senten identificats amb el seu programa i amb la seva lluita. Es per això que la gran majoria de les forces obreres i populars, encapçalades pel partit comunista, han estat els principals protagonistes de la lluita per la democràcia. I avui estem forjant una legalitat, sense exclusions, a partir d'aquella legitimitat guanyada dia a dia, llibertat per llibertat.

Alegria a Les Rambles (foto J. S..)

Una vegada més en la història, el moviment obrer i popular ha conquerit la llibertat, no com a individus en abstracte sinó com a col.lectius, com a classes socials amb els seus partits polítics; i ho han conquerit, no els ho ha regalat ningú, sinó que han imposat aquest dret tot avançant cap a la democràcia plena.

És amb tot aquest bagatge esmentat que ens presentem com a partit legítim i legal per continuar un combat, per refermar el nostre caràcter de *partit de lluita*. La legalitat potencia les formes de lluita per assolir els nostres objectius. Des de la legalitat hem d'aconseguir l'amnistia plena, l'autonomia per a Catalunya i unes vertaderes Corts Constituents. Des de la legalitat de la Reforma hem d'impulsar, amb més força encara, la lluita per una vertadera democràcia. Ells creuen que ens han legalitzat; nosaltres hem de demostrar que som la millor garantia de la legalitat democràtica, però no pas la de la Reforma, marc esquifit per als drets del poble, sinó d'una democràcia que hem anat conquerint i per arribar a la qual encara cal trencar molts lligams i apartar molts obstacles. Des de la legalitat hem d'explicitar i difondre el nostre programa de consolidació de la democràcia i de transformació de la societat.

Justament per això la legalitat ens permet presentar-nos plenament com a *partit de govern*. Representem una alternativa política que està definida al nostre programa: Una alternativa i un programa que no són el producte d'una elaboració artificial sinó que són la suma i l'expressió dels interessos de la classe obrera i dels diversos sectors populars de Catalunya. Amb la legalitat potenciem la tasca d'enquadrament de milers i milers de ciutadans que ens permetrà la construcció d'un partit de nou tipus. I amb aquests dos instruments, programa d'alternativa i organització de masses, és com incidim en el combat polític al si del nostre poble i ens presentem com una opció real i responsable de govern.

Hem estat un partit de clandestinitat per vèncer i desmuntar un règim autoritari. Hem anat construint un partit de masses, malgrat la repressió, perquè realment érem presents a totes les lluites populars com una opció vàlida de transformació de la societat. Hem elaborat un programa d'alternativa democràtica i socialista com a síntesi de tot allò anterior. Ara som un partit legal que, amb tot un passat de clandestinitat, amb una organització de masses creixent i amb un programa, es disposa a lliurar un nou combat, el de les eleccions. I és així que hem d'anar a les eleccions: com a partit legal, continuant un combat i oferint una alternativa de govern.

RAFAEL RIBÓ

Una qüestió urgent, ara ja

La neutralitat de la televisió

La llei electoral aprovada pel govern, i a la qual ens hem referit des d'aquestes mateixes pàgines, promet la neutralitat dels mitjans decomunicació controlats per l'Estat. Aquest és, sobre el paper, un dels aspectes més positius de les normes aprovades pel Consell de Ministres, sobretot si hom pensa en el paper que ha jugat el més important d'aquests mitjans, la TVE, durant aquests anys.

La TVE ha estat i és un instrument d'alienació i de desinformació col.lectiva al servei del Règim: un monument al "no passa res",un canal, subtil o no, que ha permès i permet de vehiculitzar, a través de programes de tota mena, especialment telefilms americans, la iedologia reaccionària i, en alguns casos, obertament feixista. Els responsables de TVE, amb l'inefable senyor Anson al capdavant, coneixen bé el mitjà que tenen a les mans i la seva influència . Saben també que prop del 70 per cent dels espanyols no utilitzen habitualment cap altre mitjà de comunicació que no sigui la TVE, sobretot a la ruralia i als pobles petits. Saben, doncs, que disposen d'un instrument infinitament més influent que cap altre, d'una eina que conforma mentalitats i conciències, d'un mitjà que tramet un missatge que arriba molt més lluny que els missatges tramesos per tots els altres mitjans junts. I que aquest mitjà actua sobre un poble que no ha disposat, els darrers quaranta anys, de les llibertats mínimes imprescindibles per a poder formar-se una opinió política sòlida, fonamentada en un coneixement profund dels problemes i de les diferents opcions.

Doncs bé, ara la llei electoral preveu la "neutralitat" de la TVE durant les tres setmanes que durarà la campanya electoral. I aquest és un fet positiu. Però, ¿què passarà fins que comenci oficialment la campanya electoral? ¿Què passa ja ara, quan en som a les portes? De moment passa que tot continua igual , o quasi igual i que no hi ha massa diferència entre la TVE que hem patit tots aquests anys i la que patim ara: el missatge és més subtil, menys gròller, però és el mateix missatge. Quant a la informació, succeeix quelcom semblant: informació "neutra", a continuació de les rutilants activitats oficials, ... amb unes inofensives pinzellades d'informació sobre l'activitat dels grups polítics o sobre les activitats de les masses. Fins i tot els partits democràtics legalitzats es troben en condicions clarament inferiors als grups i grupets franquistes i neofranquistes. La informació oficial continua obsequiant als telepacients amb l'arbitrarietat, la manipulació i el silenci. La llei electoral preveu, sobre el paper, el control i la neutralitat de TVE durant tres setmanes. Però aquesta neutralitat és necessària ara mateix. Tres setmanes és massa poc temps després de quaranta anys de dictadura.

Amb quatre candidates del PSUC

Les dones i els seus problemes davant les properes eleccions

Quatre dones, candidates del PSUC per la circumscripció de Barcelona ens parlen de les eleccions, referides principalment al món femení. Són: Anna Bosch, *administrativa, 26 anys, casada i amb una filla, membre del Comitè Comarcal del Vallès Oriental;* Isabel López, *treballadora i militant a la Seat, casada i amb un fill, cinc vegades a comissaria i dues vegades a la presó;* Isabel Vicente, *fa feines a domicili, 60 anys, àvia, militant de les Joventuts Socialistes Unificades des de l'any 1936, 7 anys de presó i diverses detencions, i* Maruja Ruiz, *dependenta, 40 anys, mare de família, coneguda dirigent dels barris de Barcelona.*

—Com definiríeu les línies generals de la problemàtica de la dona de cara a les eleccions?

ISABEL LÓPEZ: En primer lloc es tracta que la dona participi a les eleccions, ja que molts dels seus problemes específics es resoldran amb un govern d'esquerres o, si més no, democràtic.

ANNA BOSCH: Aquestes eleccions són una bona oportunitat que tenim les dones de plantejar els problemes de la nostra discriminació. Penso que és imprescindible que les dones conquistem altra vegada tots aquells drets que ens concedia l'Estatut de Catalunya, com a punt de partida per resoldre, encara que sigui a llarg termini, tota la problemàtica de la dona.

ISABEL VICENTE: Penso que les eleccions poden despertar l'interès de la dona a incorporar-se al treball polític. Si la dona ha estat marginada no és perquè no hagi lluitat i defensat les seves reivindicacions. Ara cal explicar que el PSUC dóna suport a les reivindicacions de la dona treballadora i de la mestressa de casa.

MARUJA RUIZ: Jo que em bellugo a nivell de barris veig que la gent es mou per coses molt concretes, per allò que entén. Les eleccions haurien de lligar-se, al menys als barris, a problemes específics, com la falta de guarderies, d'escoles que capacitin la dona per al treball . . ., perquè aquests són els problemes que estan més a flor de pell.

— Sembla existir un grau de despolitització molt elevat que afecta el conjunt de la societat, però d'una manera especial la dona. No creieu que la campanya electoral vindrà molt marcada per aquest fet?

ANNA BOSCH: **Això que dius és un fet. La dona està obligada a jugar un paper passiu dins la societat i, moltes vegades, limitat a les quatre parets de casa seva; d'aquí que estigui menys polititzada que l'home. Hi ha un problema de despolitització i, fonamentalment, de des-**

Isabel Vicente (Fotos Treball)

informació, que fa que moltes vegades només es coneguin certs noms, normalment dels qui han retingut el poder fins ara, i això és un perill.

Durant aquests anys, perquè la situació era difícil i havia d'altres tasques a fer, els partits han deixat de banda el treball entre les dones, mentre que aquelles que formavem part dels partits, evidentment en nombre inferior als homes, ens hem dedicat més a les tasques generals. Això no podia ser d'altra manera però ara en paguem les conseqüències.

La dona no és reaccionària, i si és conservadora cal atribuir-ho a la situació en què es troba. La campanya ens ha de servir per fer aquest gran treball de politització.

Penso també, com deia la Maruja, que la forma d'arribar a les dones ha de ser a partir dels problemes concrets.

ISABEL LÓPEZ: **D'acord que el lloc fonamental d'incidir sobre la dona és el barri, ja que el percentatge de dones que treballen en empreses és petit. D'aquí que el partit hagi de centrar el seu treball entre les dones als barris, perquè és allí on aconseguirem el major nombre de vots.**

ISABEL VICENTE: **Hi ha una mica de desorientació entre les dones. Jo he sentit a dir, sobretot a gent gran, que si no volem la família, que parlem d'abandonar la família, de deixar la casa . . . Cal explicar quins són els problemes que s'han de resoldre. No es tracta de deixar la casa, sinó de compaginar el treball de formació i de capacitació, la incorporació a la vida social, amb les feines de la casa, amb el compromís de mare de família. I això cal explicar-ho molt bé, perquè no tothom ho comprèn per la marginació que la dona ha viscut, no solament en els darrers quaranta anys sinó des de sempre, encara que en aquests anys la discriminació s'hagi accentuat.**

MARUJA RUIZ: **Al nostre barri han estat principalment les dones que s'han llançat al carrer durant vint-i-sis dies per demanar un semàfor. Com que no treballaven els era més fàcil. Treballar, per a la dona, és un greu problema, perquè no sap on deixar la canalla, l'horari escolar no coincideix amb el seu, ha de continuar fent les feines de la casa.**

EL PORTA PER PORTA

— El PSUC recomana, per fer campanya electoral, el porta per porta. La majoria de persones que obriran la porta seran dones. ¿Com creieu vosaltres que s'hauria d'enfocar aquest treball de porta per porta?

ISABEL LÓPEZ: **És normal que sigui la dona qui obri la porta perquè és qui més s'està a casa. Llavors, se li ha de dir que el partit vol guanyar les eleccions per atacar de front tots els problemes que té la societat en general; però, a més a més, el problema de guarderies, de treball, de col.legis, de menjadors públics, perquè la dona no hagi de fer moltes vegades un doble jornal, el del treball i el de la casa. Que també és necessari que l'home s'alliberi d'una colla de prejudicis a l'hora de rentar plats o passar l'escombra.**

Tenim els problemes dels fills que amb prou feines coneixen el pare, d'unes dones histèriques per la manca de comunicació, en viure aïllades. Tot això comporta una traumatització de la societat, els problemes de la joventut, els problemes familiars, d'agressivitat social. El partit vol millorar aquest tipus de societat perquè tots siguem una mica més humans, estiguem tots més compenetrats. Crec que en el porta per porta s'haurien d'explicar totes aquestes coses.

ISABEL VICENTE: **En aquest treball de porta per porta s'ha de tenir molt en compte els sectors socials i quina classe de dona t'obrirà la porta. No es pot parlar a tothom de la mateixa manera. S'han de fer unes explicacions curtes i clares, amb preguntes i respostes molt concretes.**

És per això que als barris cal insistir en la qüestió de les guarderies, de la manca d'escoles. . .

És evident que a la Universitat, el problema de la dona caldrà enfocar-lo d'una altra manera. Als barris, qüestions com el divorci i la sexualitat s'han de tocar de passada. Ja tindrem temps de plantejar-ho quan s'hagin resolt mínimament els grans problemes que avui ens afecten.

— Darrerament s'estan prohibint una sèrie d'actes feministes. Això coincideix amb el desvetllament d'aquesta problemàtica a partir de les Jornades Catalanes de la Dona, per posar una fita. ¿Quina explicació hi trobeu a tot aquest seguit de prohibicions?

ISABEL LÓPEZ: **Si s'ha fet una política perquè la dona s'estigui a casa no és pas per casualitat. Si la dona surt de casa, demanarà tota una sèrie de reivindicacions que té plantejades i que haurà de pagar el govern.**

MARUJA RUIZ: **Això és cert. Imagineu-vos que, amb la quantitat de parats que hi ha, les dones també exigíssim llocs de treball.**

ANNA BOSCH: **El moviment feminista fa por perquè té perspectives de convertir-se en un gran moviment de masses que té camp per còrrer fins a la meitat de la població, perquè és un moviment fonamentalment rupturista, un moviment que ha incorporat les exigències de l'oposició democràtica, i perquè, sota el punt de vista ideològic, és un moviment revolucionari per essència, que posa en dubte les mateixes bases de la ideologia burgesa.**

CONTRARESTAR LA DEMAGOGIA DE LA DRETA

— La dreta ha considerat la dona com un feu propi. En aquest moment ja es veu com la dreta pensa jugar fort la carta de la dona. Es molt significatiu que Concordia Catalana preconitzi en el seu programa guarderies per a tothom. ¿Com creieu que es pot contrarestar aquesta demagògia de la dreta cap a la dona?

Maruja Ruiz

ISABEL LÓPEZ: **El senyor Socias ha estat delegat de sindicats. Segurament que ara ens diria que obriria les portes als treballadors; però jo afirmo que quan els treballadors anàvem al sindicat per plantejar les nostres reivindicacions, el senyor Socias ens tancava la porta. Els treballadors dubtarem molt de les seves promeses.**

D'altra banda, penso que el partit no ha de prometre, sinó que la nostra propaganda ha de ser animar la gent a votar per poder aconseguir coses. El partit només pot prometre que anirà al capdavant de la gent per aconseguir tot allò que necessitem, que lluitarà conjuntament amb el poble per aconseguir-ho.

ISABEL VICENTE: **Em sembla important desemmascarar tots aquells que ara prometen coses que durant quaranta anys ens han estat negant. Cal aconseguir que no continuïn fent de les seves a partir de les eleccions.**

— Finalment, des de "Treball", ¿què demaneu als vostres possibles electors?

ISABEL LÓPEZ: **Que si volen una societat plenament democràtica i aconseguir tot el que hem reivindicat en aquests quaranta anys, que votin PSUC.**

Isabel López: «Cal que la dona hi participi»

Anna Bosch: «Un gran treball de politització»

Isabel Vicente: «No oferim utopies sinó realitats»

Maruja Ruiz: «La gent és mou per coses concretes»

MARUJA RUIZ: **Penso que no hem de prometre grans coses. També caldrà plantejar el problema dels jubilats i dels subnormals, i el dels minusvàlids. Tot ells, en l'actualitat, es troben marginats i no podem oblidar que són una part més del poble.**

ANNA BOSCH: **És important que els companys entenguin bé la problemàtica de la dona, especialment els que facin el porta per porta.**

Crec que, conjuntament amb els programes que afecten més directament la població i la dona en concret, hem de plantejar el programa polític. Cal aprofitar l'oportunitat perquè les dones entenguin la política com un fet que no podem defugir perquè ens l'hem de menjar cada dia.

MARUJA RUIZ: **Ells tenen els diners i faran molta propaganda, però la gent no és tonta. Si la dreta, fins ara, no ha donat res d'això que promet ¿per quins set sous ho donarà ara? Cal que això ho expliquem. No ens podem adormir pensant que tenim tota la raó. Caldrà treballar, ser presents.**

ANNA BOSCH: **Jo li preguntaria al senyor Samaranch quantes guarderies ha fet en els anys que porta de president de la Diputació. Penso que molts grups coincidiran en el seu programa i que molts prometran l'oro i el moro, però nosaltres podem oferir una garantia que altres no tenen: la de la lluita constant en la defensa dels interessos del nostre poble.**

ISABEL VICENTE: **A les dones d'una certa edad els demanaria que tinguin en compte que el PSUC fa molts anys que està lluitant, que som el partit dels comunistes catalans i que no oferim utopies sinó realitats.**

MARUJA RUIZ: **Que depèn molt de la col.laboració del poble que poguem aconseguir totes aquestes reivindicacions.**

ANNA BOSCH: **Els candidats del PSUC no som polítics professionals, som homes i dones treballadors que hem lluitat en unes condicions molt difícils i que ara continuem aquesta lluita presentant-nos a les eleccions per aconseguir la democràcia, la llibertat i per anar cap al socialisme.**

JOAN SANJUAN

Antonio Rodríguez Avellaneda, dirigent obrer de Mataró

La vaga de la construcció: no carregar amb la crisi

A Mataró –i, per la seva repercussió, a la resta dels pobles de la comarca– hi ha en l'actualitat tres temes que acaparen l'atenció política de tot ciutadà amb més o menys sensibilitat política: la vaga de la construcció, que al Maresme ha arrelat fort; la "Romería" que, nascuda en sectors populars, l'Ajuntament de Mataró i el búnquer local han intentat reconvertir en un acte lerrouxista, i les festes populars catalanes que, malgrat la disposició del govern, els treballadors s'han pronunciat per celebrar.

Per parlar d'això, encara que breument, hem cregut convenient dialogar amb l'Antoni Rodríguez Avellaneda, granadí, obrer de la construcció, home de tantes arrels dins del moviment obrer mataroní com dins la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals. En l'actualitat, l'Antoni Rodríguez és secretari d'organització de la Federació de la Construcció de la CONC i membre del Comitè de Federació del Maresme del PSUC.

—Què significa, en la conjuntura actual, la vaga de la construcció i quina incidència hi té, al Maresme?

—Senzillament, significa el rebuig dels treballadors a qualsevol mesura que tendeixi a fer carregar la crisi damunt la seva esquena. A nivell de comarca, es pot dir que la vaga és quasi total. Podria donar la xifra del noranta per cent del cens d'aquest ram. A Mataró, la vaga afecta la totalitat dels treballadors d'aquest sector. De cara a aquesta vaga hi ha hagut un treball molt intens. El procés assembleari que s'ha fet de forma ininterrompuda ha servit per crear les condicions necessàries perquè a Mataró i comarca s'adquirís un volum de participació realment envejable.

—M'agradaria que em detallessis una mica més si hi ha hagut canvis substancials en aquesta vaga i la seva organització, si la comparem amb la de l'any passat.

—Veritablement, el grau d'organització del sindicat de les Comissions Obreres a Mataró ha jugat un paper fonamental. En l'actualitat, ens acostem als vuit-cents afiliats, i això té molta importància si tenim en compte que el cens de la construcció s'apropa als dos mil treballadors. Aquest any, la majoria de les empreses han estat parades des de dins, és a dir, pels companys de les CCOO. A Mataró, la pràctica totalitat d'enllaços i vocals sindicals són membres d'aquest sindicat. Aquí rau el canvi respecte a l'any passat.

—A Mataró, com saps, s' ha organitzat una "Romería a la Madre de los Emigrantes" que, els sectors feixistes de la localitat, han intentat capgirar en un acte clarament lerrouxista. Com a andalús que ets, voldria que em donessis la teva opinió.

—¿Creus, però, que cal respectar la cultura i els costums dels immigrants que viuen a Catalunya?

—Les peculiaritats d'origen dels immigrats que ens trobem a Catalunya no solament s'han de respectar sinó que s'han de mantenir. Penso que la unitat de tots els qui vivim a Catalunya serà tant més forta i real com més respecte es tingui pels mutus costums.

—Per aquí hi ha qui promou el retorn dels immigrats a Andalusia. ¿Tu desitges tornar-te'n, a Andalusia?

—Jo, particularment, no tinc cap desig de tornar a viure a Andalusia. Vaig venir a Catalunya quan tenia disset anys i porto aquí, ara, la meitat de la meva vida. Em trobo totalment identificat amb Catalunya i amb els seus problemes i, amb sinceritat, et diré que em sento més català que no andalús. Es evident que conservo aspectes d'andalús, dels quals no renego pas, però Catalunya em va acollir com un fill més i ara em considero com un arbre trasplantat.

—L' altre dia, en una assemblea, vas parlar de les festes populars catalanes que el govern ha suprimit. ¿Ens podries sintetitzat el teu parer?

—Crec que el govern comet una barroeria en intentar treure'ns, als catalans, unes festes que, durant molts anys, hem estat celebrant. Els treballadors hem d'aconseguir recuperar-les o, més ben dit, no ens les hem de deixar arrabassar. Aquesta actitud del govern ha posat més en evidència la necessitat que Catalunya recuperi el seu Estatut d'Autonomia. Estic segur que, si més no, un govern democràtic no hagués comès aquest error.

TONI SERRA

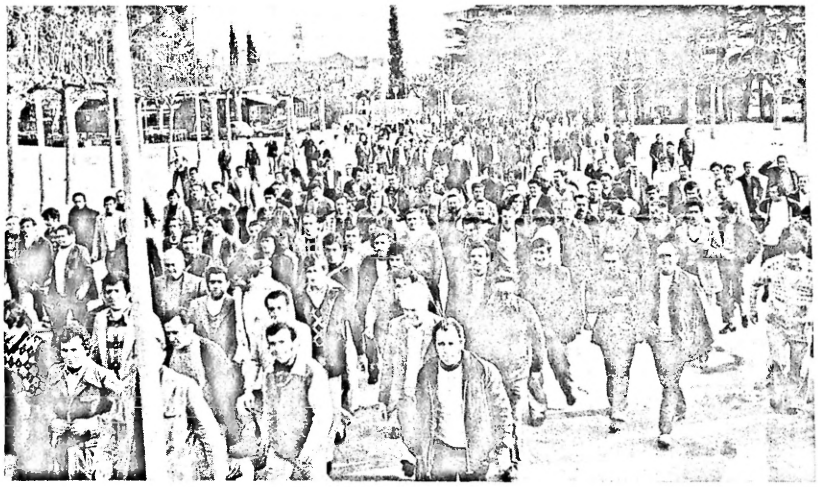

Els treballadors de la construcció es manifesten pels carrers de Mataró (fotos E.Quintana)

JORNADA DEL 15

Procés cap al primer de Maig

Davant de la propera jornada de lluita del dia 15, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya i USO de Catalunya han fet públic un comunicat conjunt. Assenyalen com la situació política i laboral s'agreuja continuament –un exemple n'és la lluita del ram de la construcció– i diuen que en aquest procés no són alienes les darreres mesures del govern: decret de mesures econòmiques, decret de relacions laborals i llei de llibertat sindical insuficient, elaborada sense participació dels treballadors.

"Aquestes mesures no signifiquen altra cosa que continuar carregant damunt les espatlles dels treballadors la política iniciada l'octubre de l'any passat, a la qual vam respondre massivament el 12 de novembre" –diu el comunicat, que acaba així:

"La USO de Catalunya i la Confederació Sindical de la CONC convoquen els treballadors a fer que el 15 d'abril sigui una jornada d'assemblees, vagues, manifestacions... Considerem que, amb aquest dia, s'ha d' encetar un procés que tingui una culminació en un primer de Maig d'autèntica llibertat sindical.

—Per la llibertat sindical.

—Per la constitució de Comitès d'Empresa.

—Per la devolució del patrimoni sindical als treballadors.

—Per la seguretat en el lloc de treball.

—Contra l'encariment de la vida."

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU

El Congrès de l'STAC

El Partit Socialista Unificat de Catalunya saluda la celebració del Congrés Constituent del Sindicat de Treballadors de l'Administració Pública de Catalunya, com a sindicat representatiu de la lluita dels treballadors de l'Administració pels seus drets laborals i sindicals i per la conquesta de la democràcia.

El PSUC, a la vegada que manifesta el seu absolut respecte a la independència de l'STAC, es posa totalment al servei dels seus objectius, començant per la mateixa conquesta de la llibertat sindical i el dret a la sindicació dels funcionaris, per la dignificació del seu treball i per la reforma democràtica de l'Administració que la posi realment al servei del poble.

Per mi, això no és més que l'intent d' enganyar el milió i escaig d'andalusos i els altres immigrats que som a Catalunya, de cara a les properes eleccions. És molt significatiu que, des que van començar els moviments migratoris aquí, a Catalunya, ningú, i menys els qui ara envolten la "Romería", s'havia preocupat de com eren els costums dels immigrats, les nostres tradicions i la nostra cultura. Això, ara, té un objectiu concretíssim: el milió i escaig d'andalusos, que representaran un nombre elevat de vots, és un plat excels.

Antonio Rodríguez Avellaneda

TRES SETMANES A GIRONA I DUES A BARCELONA

Continua la lluita

La vaga del ram de la construcció continua. Ara fa tres setmanes que va començar a Girona i dues a Barcelona. I no s'hi veu la sortida. Les demandes dels treballadors topen amb la intransigència de la patronal que es nega sistemàticament, obstinadament, a seure a la taula de les negociacions i a admetre la modificació del conveni. Els treballadors consideren que l'actual conveni no correspon a les fortes puges de preus que hi ha, i tenen raó. Però els empresaris no en volen se ntir ni parlar.

Pel que fa als governadors civils d'ambdues "províncies", Girona i Barcelona, contribueixen a enverinar el clima perquè es neguen a facilitar locals on els treballadors puguin fer les seves assemblees, les quals s'han de fer allà on es pot i patint la intervenció de la policia. Això origina enfrontaments durs i, d'altra banda, propicia l'aparició i l'actuació de grups provocadors, que les centrals sindicals ja han denunciat, de gent aliena al ram. Aquests grups, creant aldarulls al carrer, trencant vidres de botigues, augmenten la confusió que regna al voltant d'aquesta vaga amb la intenció de fer-la impopular, de fomentar la duresa de l'actuació policial i, com a conseqüència, de fer perdre els nervis als treballadors en vaga i radicalitzar la seva actitud.

Cal trobar una solució en aquest estat de coses que és fruit de la manca de llibertat sindical i de l'absència del ple dret de reunió de la classe treballadora, circumstàncies que fan que el plantejament d'una vaga com aquesta s'hagi de fer amb molta cura, donant-li una perspectiva assolible, amb una durada concreta; no pas indefinida. Les justes reivindicacions obreres han de trobar camins que, sense que això vulgui dir acotar el cap sense més ni més davant de la intransigència patronal, afavorida per les autoritats, permetin lluitar en unes condicions favorables per als treballadors, que són, al capdavall, els qui paguen les conseqüències.

Hem de prestar suport a les demandes dels obrers de la construcció i, alhora, hem d'ajudar-los a sortir d'una situació que no es pot allargar indefinidament.

Carta de Max Cahner

El català al carrer

Primerament vull agrair al Partit Socialista Unificat de Catalunya, que aculli en el seu òrgan aquest escrit.

El comentari de Ramon Roig a l'últim número de "Treball" titulat "En Català si us plau" m'ha fet pensar en la necessitat d'aclarir alguns aspectes de la campanya "El Català al Carrer" del Congrés de Cultura Catalana, de la qual sóc responsable. Els adhesius que duen la inscripció que encapçala l'esmentat comentari no constitueixen en si una "subcampanya" sinó que són un dels diversos mitjans de sensibilització previstos per la campanya. Es per això que els comentaris sobre la finalitat d'aquests adhesius i sobre els procediments de llur funció l'afecten directament.

La campanya té com a finalitat d'aconseguir que el català sigui la llengua en què hom es dirigeixi als catalans, als habitants dels Països Catalans, no solament per part de l'administració pública o a l'ensenyament —cosa que, d'altra banda, és objecte d'una altra campanya en el Congrés—, sinó que a tots els nivells, en el comerç, en la publicitat, en la vida professional i en la vida d'associacions i entitats de totes menes tant en la comunicació escrita com en la comunicació oral, en els rètols, impresos i documents de tota mena. La campanya pretén d'aconseguir que per la presència de la llengua al carrer, ens adonem que vivim en una àrea cultural catalana, cosa que des del decret de Nova Planta vam anar perdent progressivament per imposició d'un poder polític i militar foraster, ajudat en períodes més o menys llargs, per la col.laboració de sectors més o menys amplis de les classes privilegiades catalanes, l'aristocràcia, l'església i la burgesia. Aquesta recatalanització dels Països Catalans només es pot produir si és feta pel poble, sense esperar que cap poder polític aliè la faciliti amb concessions: no és una declaració d'oficialitat i molt menys de cooficialitat per part del govern o del parlament espanyol qui retornarà a la llengua catalana el seu paper de llengua normal de relació entre els catalans. L'oficialitat del català només té sentit com a resultat d'una voluntat popular de retornar a la pròpia llengua la seva funció preeminent en la nostra comunitat, i dic preeminent perquè, és clar, que dins els Països Catalans el català no és l'única llengua parlada i no em refereixo als nombrosos servidors de l'Estat opressor o dels transfugues a la llengua dominant amb l'única intenció de comptar-se entre els privilegiats, sinó als aranesos, al Principat, o xurros al País Valencià (que tenen uns drets lingüístics i naturalment nacionals, sense excloure l'autodeterminació, irrenunciables) i, sobretot, a la nombrosíssima població obrera originària d'altres àrees lingüístiques peninsulars (castellana i gallega) que no nan tingut sovint ni l'opció a integrar-se a causa de les sectàries condicions de residència i d'accés a la cultura. Es obvi que llur condició de ciutadans de cadascun dels Països Catalans no es pot posar en dubte per raó del desconeixement de la llengua i que, per tant, és necessari que mentre aquesta realitat persisteixi (ningú pot ésser forçat, ni directament ni indirectament a canviar de llengua) el castellà (i no cal oblidar el gallec) ha de tenir la condició de llengua cooficial. Però cal tenir en compte que fins ara la llengua discriminada —i fins a quin punt!—és la catalana i que la seva reivindicació ha d'ésser l'objectiu de tots els catalans demòcrates, *sigui quina sigui llur llengua habitual.*

Es absurd de pretendre que ningú vulgui que un perruquer o un petit industrial catalans —els exemples són de Ramon Roig— canvii de llengua, però és ben normal que li demanem —no diem exigim— *que s'adreci en català* —no diem "només en català"— *als seus clients o possibles clients, entre els quals bé n'hi haurà de llengua catalana. Demanem una solidaritat; si l'aconseguim o no, dependrà del grau de voluntat del nostre poble a constituir una sola comunitat per damunt de les diferències lingüístiques.*

Finalment, voldria aclarir també que el mal ús que d'uns adhesius puguin fer persones poc responsables no pot considerar-se com a defecte dels procediments de la campanya, fins al punt de considerar que aquesta és desmobilitzadora; també hem vist inscripcions defensant causes justes pintades a llocs que indignen sovint els qui les llegeixen.

MAX CAHNER

Cal agrair l'interès que ha suscitat a Max Canher el meu breu article ("Treball" núm. 471, 7-III-1977). De fet, en la seva diguem-ne "rèplica" (que no ho és) el plantejament global no xoca pas amb el meu: fora d'algunes qüestions que podrien ser més discutides, jo estic d'acord amb l'estratègia de normalització que proposa M. Cahner. Hi ha potser, un malentés: jo no dubtava pas de la bondad dels objectius de la campanya "El català al carrer" (incloent-hi "En català si us plau"); el que em preocupava, i encara em preocupa, és que aquests objectius poden no ser ben "compresos" per alguns ciutadans. En altres paraules, que el correcte "En català, si us plau" pugui ser interpretat com a "Només en català", encara que M. Cahner digui que no és pas això el que ell vol. En definitiva, penso que tots els qui ens proposem la plena normalització del català, la recuperació de totes les seves funcions públiques i privades, hem d'esforçar-nos a plantejar la nostra reivindicació sensibilitzant l'opinió pública a l'entorn d'objectius àmpliament compartits (ús del català als centres oficials, a les oficines públiques, a les entitats, a les institucions, als grans magatzems, als bancs, etc.), i evitant l'enfrontament individualitzat, fora del cas en què una persona reaccioni **activament** *contra la normalització del català, posició que ni culturalment ni políticament no podem admetre.*

R.R.

CINC LLIÇONS D'UN ACTE MASSIU

La senyera i el puny(Foto Treball)

¿Quines lliçons es desprenen de l'acte "Els treballadors i l'Estatut" celebrat a Montjuïc, del qual donàvem referència al darrer "Treball"?

Primer, que no ens podem deixar enlluernar pels èxits parcials. I, així, tots haurem de reconèixer que la convocatòria, lluny del fracàs, només va obtenir una resposta discreta, lluny del **gom a gom** *convincent per a un acte de tanta transcendència. Que els metal.lúrgics del Baix Llobregat, per posar un exemple, hi estiguessin tan escassament representats, ens hauria de preocupar.*

Segon, que malgrat les provocacions, informacions tendencioses, desviacions, etc., els treballadors de Catalunya que van respondre a la convocatòria gaudeixen d'una excel.lent salut política. Els grans aplaudiments de la tarda els van rebre: l'amnistia, la unitat d'acció, el Noi del Sucre, les Comissions Obreres, la vaga de la construcció..., mentre que les grans xiulades de l'acte correspongueren als vells i nous lerrouxistes, a l'Alianza Popular, a la gran burgesia que s'omple el pap de manifestacions nacionalistes i corre a Madrid a segellar pactes oligàrquics amb els sectors més reaccionaris de l'Estat.

Tercer, que en endavant ningú no pot caure en el parany de fer lluita nacional sense treballar conjuntament amb els obrers de Catalunya. Un marc nacionalitari on la burgesia fos hegemònica provocaria massa trencadisses, i moltes d'irreparables. El marc nacional pel qual lluitem s'ha de configurar de manera que reculli les aspiracions de tots els catalans, sense prefigurar hegemonies basades en llinatges, ni tan sols en el domini lingüístic. Els avantatges que comportarà l'autonomia en la lluita contra el frau sistemàtic, contra la discriminació sistemàtica, els hem de saber explicar, alhora com a forma de mobilització i com a referència de contingut d'allò que volem recuperar. L'exposició més detallada dels avantatges que va obtenir la classe obrera catalana de l'Estatut l'hem d'incrementar, concretant-la i, alhora, elaborant un programa de les exigències immediates que els treballadors plantegen a l'hora de recuperar l'Estatut.

Quart. Un dels punts més aplaudits a l'acte de Montjuïc feia referència a la solidaritat dels treballadors de Catalunya amb tots els altres treballadors de la resta de l'Estat. Aquesta solidaritat, sempre present en la nostra política, i no sempre tan mobilitzadora com voldríem, l'ha fet seva el moviment obrer. Si no sabem estructurar i estrènyer aquests llligams solidaris col.laborarem a buidar el marc nacional al qual tendim d'una de les seves aspiracions més pregones: la germanor amb els altres pobles. Recordem la insistència del plebiscitat Estatut de Núria del 1931 en aquest punt. Lluny de les concepcions imperialistes de les nacions burgeses, els catalans volien, volíem, crear llaços de solidaritat, vincles comunitaris en la llibertat. No va, per tant, contra una ofensiva en la nostra lluita nacional, sinó al contrari, un increment de la solidaritat efectiva amb els altres pobles de l'Estat.

Cinquè. La llengua no ha de ser element de discriminació en la lluita per la recuperació del nostre caràcter nacional. No van ser, a Montjuïc, menys les intervencions en castellà per l'Estatut (USO, CCOO) que les intervencions en català (UGT, SOC). L'acte de Montjuïc ens hauria d'alliberar, també en l'aspecte de la llengua, d'una mena d'estrany complex d'inferioritat quant a la lluita nacional.

IGNASI RIERA

La història del comunisme

La construcció ordenada de la història del comunisme a Catalunya, en els seus detalls més íntims, és part indispensable de la reflexió teòrica i política que el PSU de Catalunya realitza dels seus orígens, del seu ascens, de la seva reconstrucció i del seu avenç en la defensa de l'alliberament de l'home. Les diferents etapes històriques per les quals el nostre partit ha caminat, la seva anàlisi, l'experiència de les errades i el fruit dels seus encerts, han permès de prosseguir aquesta lluita en concordància amb les realitats que l'evolució del capitalisme i de les classes treballadores han creat ara. Però, amb tot, les condicions en què el franquisha fet viure el nostre partit, la persecució a l'interior del país i l'hostilitat mal dissimulada de països "amics", la imposició, al capdavall, d'una clandestinitat en tots els aspectes de la vida del partit han impedit fins i tot l'emmagatzematge de documents, revistes, periòdics, opuscles, etc. i han provocat la dispersió del que ja hi havia.

Aquest material és indispensable per a l'elaboració d'una història del comunisme a Catalunya, de la seva lluita, de la reflexió d'un passat en què hi ha tantes coses a considerar per entendre què és i què vol el comunisme català. Sense aquests materials de l'època de la resistència antifranquista, tant a l'interior com a l'exili, serà molt difícil comprendre històricament la justa mesura de la contribució del PSUC en l'avenç cap a llibertat.

Per aquestes raons demanen a tots els militants i simpatitzants que disposin de materials, del contingut i període que sigui, que col.laborin en aquesta empresa col.lectiva de reflexió i síntesi d'aquests anys (1936-1966) posant-los a disposició del partit, al local central, ubicat al número 7 del carrer de la Ciutat, a Barcelona. La constitució d'un centre documental del partit, base d'investigacions històriques futures, dependrà del material que tots els membres del partit puguin aportar i es preocupin de fer-ho.

R.V.

L'Ajuntament de Barcelona demana l'Estatut

Per majoria silenciosa

Per majoria **silenciosa** *l'Ajuntament de Barcelona va aprovar una moció adreçada al govern per demanar el retorn de les institucions de Catalunya. Els regidors restaven atònits davant de la proposta de l'alcalde —no cal oblidar llur "no" al català—, però el senyor Socias, fidel a la seva línia demagògica que ha mostrat des de la seva arribada a la Casa Gran, va tallar les discussions dient que no es tractava de debatre "opinions personals sinó de fer-se ressò del sentit de la ciutat tan àmpliament demostrat". El fet és important, malgrat la perspectiva clarament electoralista que ha mogut l'home de la Reforma, l'home de Suárez i Martín Villa a Barcelona, a prendre una decisió d'aquesta mena.*

Les mobilitzacions populars han permès la recuperació per a la ciutat de certes zones, com les cotxeres de Sants, i ara han obligat en Socias a reivindicar les institucions catalanes. Ara bé, el que no pot fer un ajuntament com l'actual —elegit de forma totalment antidemocràtica i d'esquena a la ciutat— és fer un gir de 180 graus a la política municipal. Com a màxim aprovrà mides popularistes que no s'oposin radicalment als interessos dels grans propietaris del sòl, o demanarà un estatut —en abstracte—, sense especificar que sigui el de 1932, que és la base unitària de les mobilitzacions populars. Fóra positiu, no obstant, que els altres ajuntaments de Catalunya, seguint l'exemple del de Barcelona, sintonitzessin amb el sentiment del poble i elevessin mocions al govern per demanar això que el poble té clar: l'Estatut de 1932 i les seves institucions.

El creixement del PSUC a Tarragona

Abraçar totes les capes populars i ciutadanas

A "Treball" ens hem referit ja al creixement del Partit a Tarragona. Avui hi tornem amb aquest reportatge d'Andreu Claret, que ha parlat amb els companys responsables de l'organització en aquella ciutat de com i en quines condicions s'ha esdevingut l'esmentat creixement i dels problemes del PSUC a Tarragona.

La situació a Tarragona després de la guerra civil era com a tot arreu molt difícil. El PSUC no hi tenia una tradició i un arrelament històric profunds. I quan el company Leandre Saun va sortir de la presò, l'any 1955, després de dotze anys i d'una condemna a mort, s'organitzà de fet el primer nucli. *"No podíem fer res més que donar fe de vida del partit"*, recorda ara en Leandre tot fent memòria d'una anys *"durant els quals teníem sempre la policia a casa"*.

Al principi, els pocs comunistes organitzats eren gairebé tots obrers immigrats. L'any 1972, els militants no passaven encara de trenta. El creixement important s'ha produït, segons el company Matias Vives, a partir de 1975, *"quan va canviar la concepció organitzativa i vam començar a treballar amb la perspectiva d'un partit de masses"*. Per arribar als cinc-cents militants d'avui, s'han posat en pràctica formes noves de treball, amb una aparició pública del partit als principals barris perifèrics, amb la venda de "Mundo Obrero" i "Treball" al carrer, d'una manera sistemàtica —a la Rambla es fa cada diumenge—, o "porta per porta" com a Sant Pere i Sant Pau, *"on l'experiència ha donat resultats molt positius: al quaranta per cent de les portes on truquem, se'l queden"*, amb la presentació del partit a la Universitat, entre un grup de professionals, etc. I, sobretot, diuen els companys de Tarragona, *"s'han tret els fruits polítics de la nostra participació en els principals moviments de masses"*. No és gens estrany que l'organització més important —un centenar de militants— sigui la de la construcció, en la qual es va produir la famosa vaga general del ram de l'any passat.

UN BARRI ROIG

Altres actes concrets, com un sopar d'homenatge als veterans del PSUC en el qual participaren més de quatre-centes persones i que es va celebrar en el marc del 40 aniversari, han ajudat molt a superar l'etapa de "resistència". Malgrat tot, diu en Leandre Saun, *el nostre partit encara no té la imatge oberta que li correspon i que és necessària per abraçar totes les capes populars i ciutadanes*. Tot i així, el PSUC d'avui, a Tarragona, ja no és un partit reclòs en els barris de la perifèria. A Torreforta, Bonavista i d'altres suburbis proletaris, el PSUC hi té la part essencial de la seva organització i influència. Més de tres-cents militants són treballadors i ja es parla de Bonavista com d'un "barri roig", on la força del partit és tant evident que el comitè convoca les assemblees de l'organització amb anuncis públics al carrer. Però el partit també té una presència entre professionals, a la Universitat i entre alguns petits comerciants, víctimes de l'explotació dels grans monopolis. En el partit hi ha un debat, a Tarragona, sobre la forma més correcta de traduir la necessitat d'arribar a un ventall ampli de capes populars, sobre la seva plasmació organitzativa en el partit i en els seus òrgans dirigents.

Tampoc no s'amaguen, a Tarragona, els problemes. La falta de discussió en el conjunt del partit de qüestions tan essencials com és la política sobre la dona, la manca de discussió, també, de les orientacions que duen els periòdics del partit, la manca de decisió de penetrar en les grans empreses (els treballadors estan, sobretot, organitzats als barris). Però alguns passos que s'han fet darrerament, *"malgrat la prohibició del míting pel governdor civil"*, amb l'obertura de tres locals, la celebració de cursets rotatoris de formació (principis d'economia marxista, problemàtica obrera, classes de català) i la preparació de la campanya electoral, fan pensar als companys de Tarragona que l'objectiu d'arribar a un miler de militants abans del mes de maig és possible.

ANDREU CLARET

Presentació del PSUC al barri de Cirera (Foto E.Quintana)

El Maresme: una comarca esquitxada de vermell

El Maresme és ja avui una comarca esquitxada de vermell. I això és la renda de l'esforç i de la lluita per la democràcia que ve de lluny. Els comunistes, sobretot a Mataró, han estat un puntal durant molts anys en ço que ara s'està espargint pertot arreu: el sentiment democràtic i català. La tasca ha estat dissemblant a la comarca, tan dissemblant com ho és ella mateixa, que comprèn tant localitats eminentment industrials com petites viles agràries, de més a més de ciutats adobades per al turisme.

Però sempre no ha estat així. El tomb no es produí fins, per posar una data encara que no volem ésser esquemàtics, el 12 de juny de 1976 quan, a Mataró, més de 12.000 maresmencs es van manifestar per l'amnistia. Des d'aleshores, com ha succeït a altres forces democràtiques, el creixement i la incidència del partit han estat continus. Avui, el Maresme està adoptant uns colors nous que pugnen per la democràcia i el socialisme.

La feina que encara cal fer demana, però, que tothom es resitui en el moment present i que la entrada a la legalitat *sigui totalment* aprofitada pels comunistes. Així ja ho han entès els mataronins, els tianencs i els comunistes del Masnou, que han estrenat locals i les reunions, ara, han deixat de fer-se a les catacumbes.

L'exterioització del partit, però, patelx encara les arbitrarietats del post-franquisme i/o del propi governador civil. Mentre a Mataró s'ha pogut celebrar un important míting al barri de Cerdanyola —important per les expectatives que obre a aquell barri majoritàriament obrer—, a Arenys de Mar han quedat sense poder escoltar en Ribó i en Valdé, entre d'altres. Si haguéssim de buscar una lògica a les prohibicions i autoritzacions dels actes del partit per aquí a la comarca —malgrat que a Madrid diguin que hi ha molta mànega ampla— ens seria més que dificultós, ja que si a Tiana ja han fet el seu míting, com a Premià i a Vilassar de Mar, a Calella darrerament n'han prohibit un en el qual havien de parlar l'Antoni Gutiérrez i la Maria Rosa Buch.

TONI SERRA

CONFERÈNCIA DEL PARTIT A RIPOLLET

"Noves rels" ha complert la promesa

A la Conferència del PSUC a Ripollet, feta no fa gaire, hi va haver un moment especialment emocionant. Va ser quan els companys de la cèl.lula "Noves rels" va donar, per al local del Partit, un quadre que representa el colom de la pau.

El motiu de l'emoció és la història, tant de la cèl.lula com del quadre. El 1960, un grup de lluitadors va constituir la primera cèl.lula de Ripollet, que van denominar "Noves rels". L'únic contacte amb el partit era Ràdio Espanya Independent. Tenien uns llibres, alguns de Marx, que l'avi d'un dels companys -un comunista que fou torturat i afusellat- havia enterrat en un hort. La cèl.lula va començar, amb les seves curtes possibilitats, a fer treball polític a Ripollet. També ajudaven els presos polítics de Burgos els quals, agraïts, els van regalar el quadre. La cèl.lula va acordar guardar-lo i lliurar-lo al primer local del PSUC que s'obrís a Ripollet. El quadre està deteriorat perquè l'any 1965 els companys van ser detinguts, torturats i empresonats. Van poder amagar a temps el preciós objecte i ara, al cap de tants anys, han pogut complir la seva promesa.

CORRESPONSAL

En la perspectiva electoral

Santa Coloma: La Quinzena del Partit

Es molt gran l'activitat que el Partit està desenvolupant a Santa Coloma d'ençà que va començar, el dia 19 de març, la projectada Quinzena del PSUC a l'esmentada localitat del Barcelonès-Nord.

El dia 20 es va fer una campanya de venda massiva de materials del Partit a totes les barriades de Santa Coloma. Es van instal.lar 7 taules, a diversos llocs, com la Plaça Nacional, Plaça del Rellotge, carrer Sicília, Can Mariné i Singuerlín, etc., amb exposició de les llistes electorals del Partit

Van ser posats per tota la ciutat més de 3.000 cartells anunciant la Quinzena i cridant a l'afiliació al nostre Partit. També es van repartir més de 5.000 invitacions per l'acte que s'havia de fer el dia 24, sobre el tema dels immigrats i el problema del "lerrouxisme".

Aquest acte públic va tenir lloc a la sala d'actes de l'Institut d'Ensenyament Mitjà, ja que el projecte inicial de realitzar-lo al Poliesportiu Vell va ser prohibit per ordre governativa.

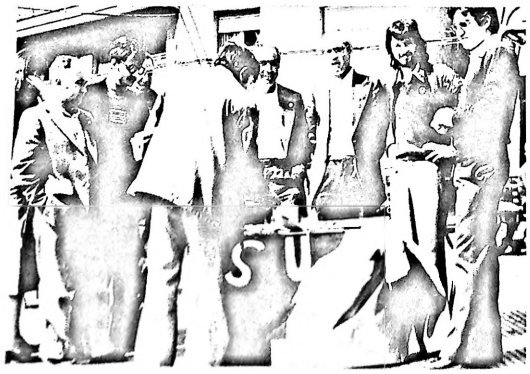

Santa Coloma: Venda pública de la premsa dels comunistes.

Tot i que l'Institut és ben allunyat del centre de la ciutat, van assistir-hi més de 400 persones. Parlaren Fernando Soto, del C.E. del P.C.E., i candidat per Sevilla, Pere Soto, el nostre candidat local per la circumscripció de Barcelona, i els companys Salas, Lluís Hernández i Rafael Gómez, que féu les presentacions.

El dia 26 es van fer tres presentacions públiques d'Agrupacions del Partit a les barriades de l'Arrabal, Can Mariné i Oliveres. Orencio Osuna parlà a la primera, Pere Soto a l'Arrabal i Can Mariné, i Rafael Gómez a Oliveres. A cada acte hi assistiren unes 150 persones, i en tots els actes es van denunciar les maniobres reformistes per discriminar el Partit, i la ferma decisió del nostre Partit d'imposar la legalitat per pròpia iniciativa, de participar a les eleccions i de guanyar-les.

Alguns dies abans ja havia estat feta la presentació de l'Agrupació del Fondo i Barri Llatí, amb una assistència de més de 300 persones.

A la barriada de les Oliveres s'ha construït un gran mural de més de sis metres d'alçada, amb l'entusiasme i participació massiva de la barriada.

El dia 27 es va jugar un partit de futbol, entre els equips de les Joventuts Comunistes i de membres del Partit. Hi havia més de 300 espectadors, una taula de venda de materials comunistes i una gran pancarta del Partit. Els jugadors duien samarretes amb els emblemes del Partit i de la Joventut i es va fer una distribució massiva de "Mundo Obrero" i "Treball".

Finalment, dissabte dia 1, a l'Església del Fondo, Rafael Parra i López Bulla presentaren l'alternativa dels comunistes al moviment obrer. A l'acte, que fou presentat per M. Pérez Esquerra, assistí Pere Soto, el nostre candidat. Omplien totalment el local més de 500 persones que cridaven amb gran entusiasme cançons i visques al Partit, a CCOO i a la vaga de la construcció. Finalitzà amb el cant de la Internacional punys enlaire. Per la propaganda d'aquest acte s'havien distribuït milers de cartells enganxats a les parets i programes de mà.

Dia a dia creix l'interès del poble de Santa Coloma pel nostre Partit, que també cada dia més pesa en l'ambient polític de la localitat. No passa dia que no hi hagi nous ingressos de militants.

CORRESPONSAL

Edita: Joan Bonet i Dipa Fm. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

MANIFEST ELECTORAL

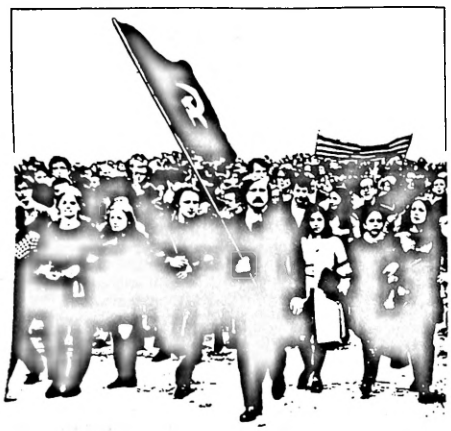

PSUC

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Aquesta és la portada del manifest electoral del PSUC. Se n'ha fet una primera edició de cent mil exemplars, que ja s'han començat a distribuir. Ahir, a les Rambles, se'n repartiren molts.

Gregori López Raimundo

Una gran notícia

El Secretari General del PSUC, Gregori López Raimundo, va conèixer la nova de la legalització del PCE a Tauste (Saragossa), el seu poble natal, on va tornar, per primer cop després de la guerra civil, durant els dies de Setmana Santa.

Quan estàvem tancant "Treball", ens telefona que acaba de tornar i li demanem la seva opinió:

"És una gran notícia per als comunistes, per a tots els treballadors i demòcrates, per als pobles d'Espanya. Confio que en el curs d'aquesta setmana també seran legalitzats el PSUC, el FNC, ERC, el PTE i els altres partits enviats pel Govern al Tribunal Suprem. I que, tot seguit, esdevindrà realitat l'amnistia total, la llibertat sindical i les altres llibertats indispensables perquè les eleccions anunciades designin unes Corts Constituents que facin efectiva la sobirania popular.

"La celebració de l'Aberri Eguna, prohibida pel Govern, podia haver acabat ahir en tragèdia. Sense l'amnistia plena i el reconeixement explícit del dret dels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia a l'autonomia, no hi haurà veritable normalització. I tampoc n'hi haurà sense llibertat sindical. La vaga de la Construcció és un exemple dramàtic del fet que la normalització requereix també la llibertat sindical i els drets de reunió i vaga, que els treballadors necessiten, com l'aire per a respirar, per a defensar els seus drets davant d'una patronal acostumada a tenir al seu servei l'aparell estatal, del qual és part integrant l'organització sindical verticalista. Però també en aquest terreny cal ser optimista, ja que els treballadors tenen la força i la maduresa que calen per trobar les formes de lluita que els menin a la victòria."

XVI CONGRÉS DE LA FEDERACIÓ TORINESA DEL PARTIT COMUNISTA ITALIA

Un partit capaç de treure Itàlia del caos

Del dia 16 al 20 de març ha tingut lloc la celebració del XVI Congrés de la Federació Torinesa del Partit Comunista Italià.

En aquest important esdeveniment hem assistit, com a delegats del PSUC, el company Ricard Boix i jo.

El Congrés es va obrir el dia 16 a les nou del vespre, al Teatro Nuovo de Torí, amb un informe presentat pel company Renzo Gianotti. Informe d'una gran clarividència, que recollia, amb precisió, aspectes polítics, socials i econòmics de la província de Torí i les tasques immediates del partit.

Com que el Congrés es va fer en dies feiners, els delegats es varen subdividir en tres comissions que varen abordar diferents temes. Els dies 17 i 18, a partir de les nou del vespre fins a les dotze de la nit, hi va haver debats sobre: 1) El PCI, partit de govern. Una política de govern per a Torí i la regió del Piemont. 2) Línia i iniciativa política dels comunistes dins dels moviments de masses. 3) l'organització i l'estructura del partit.

Tant en Boix com jo vam assistir a les sessions i vam poder apreciar l'alt nivell polític, la gran preparació de cadascun dels companys que intervenien als debats, la llibertat amb què cadascun expressava els seus punts de vista que, encertats o no, eren escoltats amb gran interès per tothom. A la comissió d'organització hi va haver intervencions estupendes d'algunes companyes, dones que, als seus centres de treball i als seus barris, són veritables quadres del partit.

Els problemes abordats pels companys italians han estat, per a nosaltres, d'un gran valor. Hi havia moments que m'imaginava estar en una reunió del PSUC. I és perquè els problemes que tractaven són molt semblants als que nosaltres tenim plantejats. Per exemple:

** El desenvolupament del partit a les grans i petites empreses. Com fer perquè, cada dia més, el partit, a l'empresa, sigui el dirigent de tots els treballadors.*

** El reclutament, per tal d'esdevenir aquest gran partit.*

** Les alternatives als problemes específics d'empresa.*

** La relació partit-sindicats, sense ingerències en els assumptes purament sindicals.*

** Com lligar cada dia més l'activitat del partit al barri i cap a les empreses que hi ha ubicades.*

** La presència del partit als moviments de masses i populars. L'estudi dels problemes i l'orientació cap a la lluita per la solució dels problemes.*

** El suport a la joventut, el reclutament de les dones i la seva participació en tota l'activitat del partit.*

** La política d'aliances del partit, com a element important dels canvis en la situació italiana, etc.*

Una de les grans tasques abordades en el Congrés ha estat posar el partit a l'alçada d'un partit de govern, capaç de treure Itàlia del caos i de la corrupció.

És important recollir com el partit, a Torí i a la seva província, ha hagut de lluitar durament contra la patronal i contra els interessos de l'Estat. Les xifres d'organització, des de l'any 1945 fins ara, mostren desnivells importants d'afiliació, per la gran repressió de tota mena a què ha estat sotmès el partit. Avui compten amb 43.000 inscrits, dels quals:

A Torí ciutat, 72'63 per cent són homes i 27'37 per cent dones.

A la província, 77'33 per cent d'homes i 22'67 per cent de dones.

Obrers: a la ciutat, 51'26 per cent i 66'6 per cent a la província.

Les xifres que dono són solament per mostrar que el PCI és un partit eminentment obrer. D'altra banda, fóra molt llarg plasmar en aquest article els percentatges que apareixen en els materials del Congrés

Es molt difícil exposar en unes quantes ratlles tot el que es va plantejar i abordar al Congrés, les grans experiències que, tant el meu company Boix com jo, hem recollit i que estic segur que ens serviran molt. Però no vull acabar sense explicar el gran sentit d'internacionalisme que tenen els companys italians. Com estimen el nostre PSUC, va quedar demostrat no solament per les grans atencions que van tenir amb nosaltres, muntant-nos entrevistes amb la direcció dels socialistes, de l'ACLI, etc., sinó, molt especialment, quan vam dirigir la paraula als congressistes. Allò va ser una explosió d'aplaudiments, tothom dempeus, que, tant a Boix com a mi, ens va emocionar i que és difícil d'oblidar.

En la nostra intervenció, després d'explicar el procés polític espanyol, vam trametre als companys torinesos del gran Partit Comunista Italià una calorosa salutació del nostre PSUC, amb els nostres millors desitjos que continuïn obtenint grans èxits en la marxa cap al socialisme i el comunisme.

M. LINARES

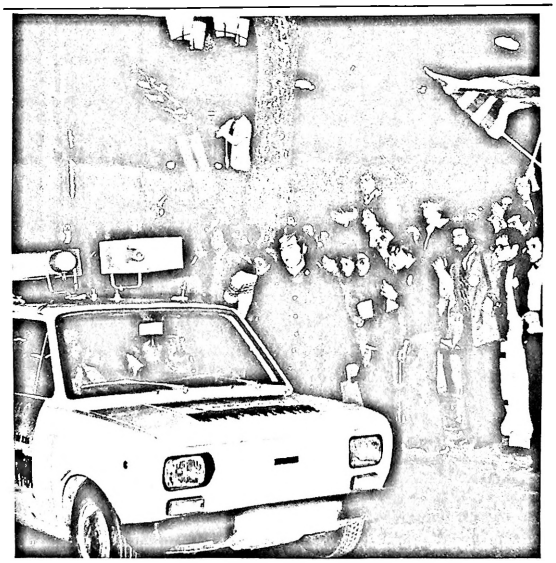

Un aspecte de la manifestació d'ahir, diumenge a les Rambles (Foto J.S.)

RECULL de EN CASTELLANO

treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 475 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 4 DE ABRIL DE 1977

A PESAR DE TODO, SEREMOS LEGALES

La decisión de la Sala IV del Tribunal Supremo de devolver al gobierno los expedientes de legalización del PSUC, del PCE y otros partidos democráticos ha introducido un nuevo factor de desequilibrio y de inestabilidad que complica una situación política ya bastante compleja y que podría tener consecuencias muy graves para el futuro de nuestro país.

Casi todas las fuerzas políticas han expresado, directa o indirectamente, su preocupación. No es extraño: cuando todo el mundo esperaba la legalización, los sectores "ultras" instalados en el aparato judicial, a los que el gobierno había dado la responsabilidad que él mismo había rehuido bajo el pretexto de "no provocar innecesariamente al bunker", se enfrentan al poder ejecutivo negándose primero, a dar el "placet" al magistrado designado presidente de la Sala, y negándose después, aduciendo argumentos jurídicamente irrefutables, a un acto de justicia tan elemental como es ahora la legalización de los comunistas. Con el pronunciamiento del Tribunal Supremo el carácter democrático del proceso electoral en marcha y la celebración de las mismas elecciones quedaba -queda- gravemente cuestionado. No solamente por nuestra voluntad o por la voluntad de los partidos discriminados, que hemos exigido y exigimos condiciones democráticas mínimas, sino porque ninguna fuerza política responsable de la oposición puede aceptar participar en unas elecciones de las cuales sectores importantes del país queden excluidos. Y también porque el mismo proyecto reformista necesita, para tener un mínimo de credibilidad que se cumplan algunas de estas condiciones y, en todo caso, una que es del todo imprescindible: la legalización de todos los partidos.

Por esto la decisión de la Sala IV es una decisión tan grave y todo aquello que estos últimos meses ha supuesto de avance -difícil y contradictorio- hacia la democracia, todos los pasos hacia delante - muchas veces vacilantes- en el camino de la normalización de la vida política, pueden irse a pique en unos días si no hay una actitud responsable, una confluencia de esfuerzos orientada a enderezar la situación.

Y en primer lugar, una actitud responsable del gobierno, la sinceridad democrática del cual será juzgada en Europa y en todo el mundo por la actitud que mantenga en relación a la legalización de las fuerzas de izquierda en general y del PCE y del PSUC en particular. El gobierno ha tenido y tiene la virtud -más fácilmente constatable si tenemos en cuenta la trayectoria del anterior- de ser sensible a las presiones de la oposición. Ahora mismo acaba de aprobar dos decretos-ley que significan un avance indudable: el de la supresión del artículo segundo de la Ley de Prensa y el de la disolución parcial del aparato del Movimiento. El alcance real de estos decretos aún está por ver, porque la supresión del artículo segundo de la Ley de Prensa comporta la tipificación del "delito de difamación" que podría ser interpretado de manera que suponga, en la práctica, otro artículo segundo encubierto, y la supresión de la Secretaría General del Movimiento no significa automáticamente la neutralización del aparato del partido único. Pero los dos decretos suponen un paso adelante importante para conseguir un clima de mínimas garantías ante las elecciones. Lo que es fundamental, sin embargo, es que el gobierno tenga una actitud clara y diáfana hacia los "ultras" y se sacuda ambigüedades y vacilaciones. No cabe duda de que el principal responsable de la decisión del Tribunal Supremo es el mismo gobierno qué, en buena lógica política y jurídica, tendría que haber resuelto la cuestión legalizando automaticamente a todos los partidos. Ahora el presidente Suárez tendrá que actuar con energía inscribiéndolos por su cuenta en el registro. Y hacerlo urgentemente, sin esperar a que la situación siga deteriorándose.

Es necesario también una actitud responsable de toda la oposición, interesada en unas elecciones libres, convencida de que las exclusiones comportan nuevas exclusiones, de que las ilegalidades determinan forzosamente nuevas ilegalidades y de que, en definitiva, la opción planteada no es la de comunismo, sí, comunismo, no, sino la de democracia, sí, o democracia no. Asistimos estos días a una total unanimidad: más allá de la derecha "ultra" no es posible encontrar una sola opinión solvente contraria a la legalización de los comunistas y de otras fuerzas de izquierda. La legalización de todos los partidos es la piedra de toque de la democracia. Ninguna fuerza democrática puede aceptar exclusiones o discriminaciones,

Por lo que respecta a los comunistas, hemos dado pruebas de nuestro sentido de la responsabilidad. Hemos actuado abiertamente, hemos acudido al registro, hemos dado a conocer nuestra estructura orgánica, nuestros nombres, nuestros locales; hemos designado nuestros candidatos. De hecho, con nuestra actitud hemos contribuido ya a hacer que la campaña pre-electoral transcurra en un clima de civismo. Hemos demostrado nuestra voluntad de movernos a plena luz, de someternos al juego democrático. Hemos hecho propuestas y avanzado soluciones globales, nacionales, teniendo en cuenta el interés general del país, más allá de aquello que podría ser considerado como el interés del Partido. Y ahora seguiremos actuando exactamente igual, como si fuésemos legales, sin aceptar que la legalización formal sea una condición para movernos y actuar a plena luz, diáfanamente. Imponiendo con firmeza pero también con serenidad y responsabilidad, nuestra presencia pública entre las masas. Intensificando el esfuerzo para construir un gran partido que sea hoy garantía del avance hacia la democracia y mañana de la consolidación definitiva de un régimen democrático abierto a las transformaciones económicas y sociales que necesitan los pueblos de España.

Ahora mismo no es posible decir cuándo, cómo, de que manera seremos legalizados y, con nosotros, los otros partidos discriminados. Pero estamos seguros de que la legalización de todos acabará imponiéndose bien pronto. Por las exigencias propias del proceso democrático, por la voluntad de la oposición, como resultado de nuestra decisión de participar plenamente en el proceso de conquista de la libertad, y por la movilización del pueblo, a la cual hemos apelado, apelamos y apelaremos.

Hasta imponer lo que constituye el objetivo político inmediato fundamental: ganar las condiciones mínimas para unas elecciones libres, ganar la legalidad de todos los partidos.

ASPECTOS CONCRETOS DE LA DEMOCRATIZACION DEL PARTIDO

En este período de transición hacia la democracia está estallando en todas partes un gran deseo de participación de las masas en los asuntos del país. En todo lo que interesa a la vida de los ciudadanos y de las colectividades,Los pueblos, las masas, están comprometidas en un proceso democratizador que podemos decir que es irreversible. Esto indica que todo partido político que aspire a ser un portavoz real de la voluntad popular ha de ser un verdadero partido democrático.

El PSU, comprendiendo la perspectiva de esta evolución, inició ya hace algunos años, podemos decir que aún bajo una cierta clandestinidad, el proceso de ir dando cada vez más

(pasa a la página siguiente.)

(viene de la página anterior.)

importancia al componente de la democracia en la aplicación de nuestro principio del centralismo democrático. Es decir, si el PSU es hoy un gran partido, vivo y dinámico, con una gran presencia en la vida política catalana y que aspira a ser el gran partido de masas del pueblo catalán, es gracias, en gran manera, a haber sabido comenzar a tiempo el proceso democratizador de la vida interna del partido, que, después de la muerte de Franco, hemos ido desarrollando continuadamente.

Pero, como es consubstancial en todo organismo vivo, este proceso democratizador no transcurre de forma llana y beatífica. Es un proceso de lucha de ideas y opiniones que los camaradas defienden con pasión para hacerlas triunfar y que da lugar, muchas veces, a situaciones conflictivas.

En el partido se expresan hoy ideas y concepciones nuevas sobre la práctica de la democracia que chocan entre sí; pero a veces la discusión muestra que una parte de ellas no son contradictorias, sino más bien complementarias, y, por tanto,son asumidas por el Partido. Pero hay algunas otras que no es conveniente aceptar.

Hemos visto, en una conferencia local del partido en una ciudad eminentemente obrera, como un camarada defendía el criterio de que si en una elección para la dirección del partido salían elegidos solamente camaradas profesionales y estudiantes, esta era la dirección válida porque, decía este camarada, "la democracia es la democracia". Y la experiencia de una conferencia comarcal en la cual el camarada secretario general del sindicato de CCOO más importante de la comarca no fue elegido para la dirección del partido por haber sido derrotado por dos votos de diferencia en la hora de la votación.

Creemos que esta democracia no interesa a un partido como el nuestro, pues, es más bien una democracia propia de un partido burgués, donde los problemas y el papel de la clase obrera en la sociedad y en la lucha para canviarla no juegan para nada, y es comprensible: por esto son partidos burgueses.

En el partido de los trabajadores y de las fuerzas de la cultura, la democracia que realmente se ha de practicar, en este orden, es la que conduce a conseguir que todos los órganos de dirección expresen correctamente la composición del partido. Y de acuerdo con esto, y en buena democracia, los órganos dirigentes del partido tienen que tener una participación importante de la clase obrera conjuntamente con los agricultores, los profesionales, mujeres y hombres intelectuales y también otros sectores populares. Es decir, un partido comunista no puede asumir una democracia que tenga un marcado carácter excluyente delo más vital de la sociedad y de nuestro partido: las fuerzas de la clase obrera, los trabajadores.

Hoy, ya son muchísimos los comités del Partido que han sido elegidos democráticamente. Hemos hecho serios progresos en el camino de la democratización y, en este momento, podemos decir que el método de la cooptación de camaradas para las responsabilidades de los comités está ya prácticamente liquidado.

Un signo negativo que aparece dentro de este proceso es que surgen elementos conflictivos importantes porque la elección de los órganos de dirección es entendida por algunos camaradas como el desarrollo de una clase de campaña electoral dentro de las organizaciones del partido que se preparan para realizar su conferencia, con la correspondiente lucha para que triunfe una candidatura determinada.

Esta lucha comporta, inmediatamente, un elemento muy peligroso para una organización como la nuestra. Es la aparición de la división, entre nuestros afiliados, en partidarios de una u otra candidatura, en partidarios de uno u otro camarada, con el agravamiento de que esta división afecta facilmente a toda la organización que prepara la conferencia si no nos es posible parar, reducir o liquidar este proceso iniciado.

De todas formas, lo que destaca en estos momentos de gran crecimiento del partido es la falta de experiencia de cómo han de elegirse los órganos dirigentes. Y en esta dirección es aún muy importante tener en cuenta la necesidad de que la dirección del partido participe en la elección de los comités más importantes.

Y la razón fundamental de esta participación radica en el hecho de que ahora, cuando estamos apareciendo a la luz del día, existe un desconocimiento real, en la mayoría de las organizaciones y especialmente en las más importantes, de la actividad, características y capacidades de buen número de los cuadros principales que han estado dirigiendo el trabajo del partido y que, a consecuencia de la clandestinidad, no han podido ser conocidos por la masa de miembros del partido ni por los numerosos simpatizantes que han ingresado últimamente. Y, hoy por hoy, es esencialmente la dirección del Partido la que está en mejores condiciones de sugerir quienes son por lo menos una parte de los compañeros o compañeras más adecuados para ocupar puestos de responsabilidad en la dirección de los comités superiores.

El partido tiene el método adecuado para resolver esta importante cuestión. Es la elección, en las conferencias, de una comisión de candidatura formada por las compañeras o compañeros más representativos, por representantes de las organizaciones más importantes presentes en la conferencia y con la participación de la dirección del partido. Se trata de una comisión abierta en su composición, a la participación de otros camaradas que puedan ser propuestos. Esta comisión se reune, debate los nombres que se proponen para la candidatura y, por unanimidad o por mayoría, hace la propuesta que cree más conveniente en la reunión plenaria, la cual, soberanamente, decide. Esta propuesta también ha de ser abierta, es decir, a de dar la posibilidad de que puedan ser propuestos como candidatos otros camaradas. Al mismo tiempo,no tendría que aceptarse que sean presentadas, en la misma conferencia, candidaturas en bloque frente a la propuesta de la comisión.

El proceso democratizador de la vida interna del partido continuará avanzando sin ninguna duda, pero esto exige,a la vez, un esfuerzo para asegurar la necesaria cohesión política que ha de continuar afirmando la unidad de acción de todos los comunistas.

JOSEP SERRADELL (ROMAN)

15 DE ABRIL: POR LA LIBERTAD SINDICAL Y EL DERECHO DE HUELGA

El 15 de abril se acerca. Es la fecha de la jornada de lucha, en toda España, que Comisiones Obreras y Unión Sindical Obrera han convocado, invitando a las otras organizaciones sindicales a sumarse a ella.

Recordamos que el motivo básico de esta movilización de la clase trabajadora es protestar contra el decreto-ley sobre la huelga que, de hecho, no es otra cosa que un instrumento contra la huelga, y exigir la libertad sindical plena. En otro artículo de este mismo número comentamos la nueva ley de asociación sindical, recien salida de las envaradas Cortes franquistas, que, si bien tiene aspectos utilizables para legalizar las centrales sindicales obreras, no es una ley de libertad sindical. Todos los motivos de la convocatoria a una vasta acción obrera el día 15 de abril, pues, continúan vigentes. Los trabajadores de todos los pueblos de España tienen que demostrar, este día, que tienen razón y que tienen la fuerza y la unidad que son necesarias para hacer triunfar esta razón... No hace falta decir que la jornada del día 15 ha de contar, también, con el calor y la colaboración de todo el pueblo.

La proximidad de la fecha hace que exhortemos, desde estas páginas, a aprovechar los días que quedan para preparar, en cada centro de trabajo, la participación en la jornada que consistirá en hacer asambleas, en parar, esencialmente, pero también en otras formas de expresar lo que quieren los trabajadores, formas que puedan salir de de la iniciativa y de las condiciones de cada centro, con serenidad,con responsabilidad y sin algaradas ni provocaciones, pero con toda la firmeza de que es capaz la clase obraera.

Invitamos especialmente a los militantes y a las organizaciones del partido a encabezar en sus centros de trabajo la preparación de la jornada y la acción del día 15, a hacer todo lo que sea necesario para que se convierta en un éxito de movilización. Volvemos a remarcar, como ya lo hacíamos en el anterior número, que un elemento esencial, indispensable, para que la convocatoria tenga éxito es que sea una acción unánime,de todos los trabajadores y de todos sus sindicatos. Los comunistas hemos de contribuir a que las cosas sean así.

Hoy, una tarea urgente es preparar la jornada del 15 de abril. Prepararla entre todos y prepararla bien.